

grapher, med de dertil hørende Vædrings- og Underændringsforslag, sættes under Forhandling.

Ordføreren: Lovforslagets § 11 indeholder jo Veifredsbestemmelserne. Det har maattet tildrage sig Udvalgets særlige Opmærksomhed, at der i sammes 1ste Stykkes sidste Punktum er tillagt enhver Veifarende Ret til at optage de Dyr, som ifølge det samme Stykkes første Punktum ikke maa findes paa Veiene. Det maa nu vel indrømmes, at der ganske vist ikke vil kunne gjøres nogen Industri ud af at optage Dyr paa Veiene, eftersom Optragelsespengene for Tiden tilflyde Politifaksien og for Fremtiden efter selve § 11 skulle tilfalde Veifommunen. Men det turde dog være et Spørgsmaal, om det ikke alligevel kunde være noget misligt at indrømme en saadan almindelig Ret. De nemlig, som man uden Betænkelse kan indrømme en saadan Ret, ville i Virkeligheden sædvanlig hverken have Tid, Leilighed eller Lyft, til at tage Kreaturer op paa Veiene, og dem derimod, der have Tid og Leilighed dertil, kunde der maasse nok, som sagt, være flere Betænkelseheder ved at give en saadan almindelig Ret til at udføre de samme Funktioner, som ere paalagte Politiets og Veibestyrelsens Betjente. Smidertid har Udvalget dog ikke troet at burde foreslaa, at den omtalte Sætning helt skulde gaa ud, men tillader sig, derimod at anbefale, at den nævnte Ret for de Veifarende indskrænkes til saadanne Dyr, der findes tværede. Dervedfor Giere af Dyr, der ere tværede paa Veiene, og som altsaa have gjort sig skyldige i forsættelig Ufred, er man jo nemlig stillet noget friere. Vi foreslaa derfor i Vædringsforslaget under Nr. 22, at det sidste Punktum af 1ste Stykke af § 11 affattes saaledes: „Enhver Veifarende er derhos berettiget til at optage de Dyr, som staa tværede paa Veien eller det til Veien hørende Terrain.“ — Hvad dette Vædringsforslag forøvrigt gaar ud paa, er væsentligst en Redaktionsforandring. Veifredsbestemmelserne tilfigter jo dels at forbedre og regulere Færdslen med Dyr paa Veiene og dels at forbyde Ufgræsning af Veiene ved Dyr. At holde disse to Forhold udenfor hinanden tror jeg vil bi-

drage til at bringe en større Klarhed og Skarphed i Udtrykkene tilveie, og det vil ses, at i Overensstemmelse hermed de to første Punkter af de fire i Vædringsforslaget under Nr. 22, hvort det opregnes, i hvilke Tilfælde Dyr ikke maa findes paa Veiene og deres Terrain, angaa Færdslen, og de to sidste derimod Ugræsningen. Jeg henstiller hermed denne Redaktionsforandring.

Ærede Medlemmer ville have set, at De her ved § 11 nævne paa det andet Punkt i dette Lovforslag, med Hensyn til hvilket de to ærede Medlemmer af Udvalget ikke ganske havde sluttet sig til Udvalgets Forslag under Nr. 12, have dissenteret, idet de paagjældende to Medlemmer (S. Pedersen og Schøler) have foreslaaet at tilføie en Bestemmelse, der gaar ud paa at give noget efter med Hensyn til Forordringer om ubetinget Veifred. Jeg skal imidlertid først senere tillade mig at imødegaa det saaledes af det nævnte Mindretal i Udvalget under Nr. 23 stillede Vædringsforslag, naar det er blevet motiveret af de ærede Medlemmer.

Vædringsforslaget under Nr. 24 vil jeg ikke at være af nogen stor Værdning. Der er i 2det Stykke af § 11 brugt Ordet „Betaling“, men dette leder Tanken hen paa en Betaling efter bestemte Sæiser og da nærmest med Halvdelen af Optragelsespengene, medens Meningen ganske vist er den, at der ogsaa i det paagjældende Tilfælde skal kunne faas, hvad der i § 3 kaldes „Erstatning“, nemlig en Godtgjørelse, der gaar ud over de bestemte Sæiser i de Tilfælde, hvor Udgiften i Virkeligheden har været større, hvad der jo i § 3 er forudsat at kunne blive Tilfældet i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. I Vædringsforslaget under Nr. 24 foreslaas derfor Udtrykket „Erstatning“ sat istedetfor „Betaling“.

I Vædringsforslaget under Nr. 25 foreslaar Udvalget, at Ordene „Saar og“ skulle udgaa af 5te Stykke af § 11, og det har tilladt sig at motivere dette Forslag i Betænkningen. Jeg skal derfor her kun tilføie, at det vistnok til visse Tider af Aaret er saa at sige umuligt at holde Saar rent borte fra Veiene. Jeg tror, at man ved at udvide den i § 4 givne Bestemmelse om Saar til ogsaa at gjælde, forsaavidt disse Dyr an-